

Sníh sochy miluje a odpočívá na nich
bělostným peřím pádu.

Na hlavách světců,
na klopách generálů,
na řadrech z bronzu nebo z pískovce,
tam všade postýlá si sníh.

Na starých náměstích, kde po půlnoci
už jenom vlastní srdce slyšíš bít,
na římském nose Karla z Žerotína,
všade, kde anděl nad římsu se vzpíná,
na krásných torsech — neroztává sníh.

Pamatuješ, smrákání bylo jako tužka,
tolik čar, dráty nad ulicí, bláto,
zas padal první sníh a na tvých vlasech tál,
na sochách ale trval.